

a doll

meditacions des del pendís

M'agrada a l'hora que el sol baixa, quan el de setembre no fereix tant, passejar pels voltants de la vila, enfil·lar-me pel pendís i asseure'm en un marge. El mar enllà, emmarcat per la negror verda dels pins que s'endinsen mar endins. La natura està tranquil·la. Fins a mi vénen els rengles de ceps com una processó franciscana. El germà cep, el germà garrofer, el germà pardal va tastant els grans de raïm que dintre de pocs dies, quan els veremadors començaran la feina, s'iniciarà el procés que portarà a la creació del vi. La litúrgia de trepitjar el raïm, el ritme de fiblar la bóta per provar el vi novell.

El vi que procedeix de la benaurança de la vinya, bellugada pel ventet de cap al tard és en canvi exponent de la disbauxa. El vi, el cava, els aiguardents presideixen totes les orgies. El vi encén la carn que es derrama de la sabateta de la cocotte i mulla la catifa que ha suportat tants mal passos.

En canvi, la llet que té el seu origen en un coit realitzat a la foscor d'un estable pudent, suposa una disbauxa animal, ja que la llet serveix per alimentar els infants, els malaltets, vellets i a les onze del migdia la llet acompanya el cafè que mig omple els estómacs de la nostra incomparable burocràcia.

És ben veritat que els camins del Senyor són inescrutables.

Rafael Bigorra i Rius

nova activitat de la secció de lletres

A partir del proper setembre la secció de Lletres del Centre d'Estudis Argentonins iniciarà una nova activitat, la tertúlia literària.

El funcionament d'aquesta activitat serà el propi d'un club de lectura, obert a tothom que estigui interessat a compartir el gust per la lectura i a debatre sobre els llibres llegits.

En principi, pensem que podria tenir una periodicitat mensual. A cada sessió un tertulià presentarà la lectura prèviament proposada, tot i

que no és condició indispensable haver de responsabilitzar-se d'una presentació per a poder participar-hi.

Tothom que hi estigui interessat queda convocat per una primera trobada, en la qual planificarem les lectures del trimestre, el dijous, 27 de setembre, a les 7 de la tarda, a la Casa Gòtica, seu dels Centre d'Estudis Argentonins. Totes les sessions tindran lloc el darrer dijous de cada mes a la mateixa hora i al mateix lloc.

bhután o la terra del drac

M. ROSA SERRANO, MARGARIDA COLOMER I JOAN AYMERICH

En un mon globalitzat on tothom es mou constantment d'un lloc a l'altre, quin és el motiu per escriure sobre aquest petit país que s'anomena Bhután? Cap dels que hi vàrem anar tenia la intenció de fer aquest viatge, però una persona d'Argenton, la Lola de Ca l'Odón que hi havia estat feia anys, no parava de dir-nos: hi heu d'anar, us agradarà! Així va ser com sense pensar-ho gaire, un grup de persones d'aquest poble, o vinculades al mateix, ens vàrem trobar viatjant a aquell país tan especial.

Bhutan és una petita i muntanyosa nació budista del sud d'Àsia, situada a la serralada de l'Himàlaia entre l'Índia i la Xina; té una extensió de 47.000 Km² i una població d'uns 700.000 habitants. La moneda és el Ngultrum i la seva llengua el Dzongkha. El país està ple de Dzongs, o fortaleses i monestirs budistes amb una arquitectura molt peculiar, on s'apleguen des del s. VII el poder civil i religiós.

És important destacar que Bhutan no va tenir telèfon ni moneda fins al 1960 el mateix any en què es va construir la primera carretera. Internet i la televisió hi van arribar al 1999. Thimphu, la capital, té cert ambient urbà, encara que mitigat pel fet que per llei els edificis s'han de construir seguint determinades regles de l'arquitectura tradicional. La ciutat no té semàfors ni tanques publicitàries, i l'aeroport internacional construït el 1980 té una sola pista d'aterratge, on tan sols hi volen els moderns avions de la companyia del govern, la Druk Air.

L'educació es dona en anglès però inclou l'ensenyança del Dzongka, llengua pròpia del país.

La sanitat i el menjar estan assegurats i són gratuïts per als seus habitants; disposen d'electricitat gairebé totalment subvencionada; practiquen una agricultura ecològica i tant la planificació urbanística com el turisme estan estrictament regulats.

Antigament, abans de 1960, l'educació s'impartia exclusivament en els monestirs. Actualment el país està plegat d'escoles en les quals l'educació, sense discriminació pel sexe, és de set anys de primària i quatre de secundària. A la fi de la secundària els estudiants, en base als mèrits, són enviats amb beques a l'estranger per estudiar medicina, enginyeria o ciències empresarials. Dels estudiants que s'eduquen a l'estranger, la majoria tornen al país.

Al Bhutan hi ha una sola universitat, que no és a la capital, amb un programa de cinc anys, per cursar diferents llicenciatures algunes d'elles des de 1983 amb títols de la Universitat de Delhi (Índia)

L'educació és reconeguda com un dret fonamental i una necessitat bàsica per aconseguir la felicitat. Les escoles rurals, algunes a més de 4.000 m d'altitud, tan sols funcionen 6 mesos l'any ja que en l'època dels monsons l'assistència regular a l'escola es fa difícil. Bhutan té internats gratuïts per als nens de secundària que viuen lluny de les escoles.

Aquest és l'únic país del món on el budisme és la religió oficial, que el govern recolza mitjançant subsidis anuals als monestirs. Per assegurar la continuïtat del budisme, generalment un fill de cada família assisteix a l'escola monàstica on esdevindrà monjo. Les petites capelles, així com les banderes d'oracions, com a símbol per mantenir una comunicació constant amb el cel, es

poden veure per tot el territori.

El país està governat per una monarquia constitucional amb un Parlament on el rei té encara força poder, i on la riquesa no es mesura pel que la gent té de béns materials, sinó pel grau de felicitat de què gaudeix. Aquest és un concepte que va transmetre als bhutanesos el rei més jove del món, Jigme Singye, el 1974, quan va ser coronat als 16 anys després de la sobtada mort del seu pare. Va nomenar una comissió que va revisar unes 100 constitucions estrangeres, per elaborar un esborrany de la seva constitució, un gran pas per convertir el Bhutan en una democràcia, no sempre ben acceptada pel poble, que ja estava a gust amb el seu passat i no veien la necessitat de tenir una constitució.

El rei i el seu fill van recórrer el país fins als més petits poblets, per explicar el que volien fer. Al final, el 18 de juliol de 2008 es va aprovar la carta Magna que abolia la pena de mort, es comprometia a dur a terme la conservació del patrimoni artístic i promoure les condicions que permetessin la consecució de la felicitat interior bruta.

El grup d'argentonins al Bhutan.

Foto: Joan Aymerich